

inventáře, že knížky do pozůstalosti patří, musily podle ustanovení § 97 a 104 nesp. říz. do něho býti pojaty, a jest ponecháno dědicům, jež si nárok na knížky činí, by spornou otázku vlastnických poměrů vyřešili sporem.

Čís. 11891.

Útratám odhadu a dražby nemovitosti nepřísluší přednostní právo.

(Rozh. ze dne 15. září 1932, R II 338/32.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost nepřikázal soud první stolice v přednostním pořadí náklady odhadu nemovitosti. **D ů v o d y:** Náklady odhadu nepožívají přednostního práva na uspokojení před knihovními věřiteli, nýbrž mohou býti zapraveny jen v pořadí pohledávky, pro kterou bylo dražební řízení zahájeno. Tak stanovil již § 9 zákona ze dne 10. června 1887, čís. 74 ř. zák. a exekuční řád ze dne 27. května 1896, čís. 79 ř. zák. v § 216 přesně určil výčetmo, které pohledávky a v jakém pořadí mají býti zapraveny z nejvyššího podání, a nelze toto ustanovení doplňovati obdobou předpisu § 286 ex. ř. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. **D ů v o d y:** Soud první stolice zcela správně odůvodnil, že náklady odhadu nemovitosti nemají přednostní právo na uspokojení před knihovními věřiteli. Ze zákona nelze přednostní právo pro ně vyvoditi. Zejména nelze souhlasiti s názorem stěžovatelky, že předpis § 286 ex. ř., který jest pojat do druhého oddílu ex. ř. o exekuci na jmění movité, jest předpisem všeobecným, jehož lze použití i při ostatních družích exekuce, právě jeho zařazení svědčí o tom, že platí jen při exekuci na jmění movité. Tím vyloučeno jest i jeho obdobné použití při exekuci reální, to tím více, an § 286 ex. ř. předpisuje, že určitých předpisů o exekuci reální má býti obdobně použito i při exekuci na jmění movité, a pak teprve v druhém odstavci stanoví pro exekuci na jmění movité, že náklady odhadu mají býti napřed z rozdělované podstaty zapraveny. Naprosto nelze souhlasiti s názorem, že by se mohlo použití obdobně předpisů o vnučené správě. Správně uvedl též první soud, že při reální exekuci nemusí všichni věřitelé míti stejný zájem na dražbě, takže nelze předem tvrditi, že odhad a dražba byly prováděny v zájmu všech.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Ve vysvětlivkách k vládní osnově exekučního řádu číslo 79/1896 (materialie I. svazek, str. 546) se k ustanovením o rozvrhu nejvyššího podání za nemovitosti výslovně uvádí, že, co se týče vedlejších nákladů, zůstává při dosavadním platném právu a rovněž, že zůstává při tom, že útratám odhadu a dražby, jak bylo v novele ze dne 10. června 1887, čís. 74 ř. zák. (§ 9) stanoveno, právo přednostní nepřísluší. V § 216 ex. ř., v němž stanoveno je pořadí nároků při rozvrhu dražebnímu výtěžku za nemovitosti, útraty odhadu a dražby jako přednost požívající uvedeny nejsou. Že nelze, co se týče útrat odhadu a dražby při nemovi-

tostech, použití ani ustanovení č. 1 § 206 ex. ř. o nákladech vnučené správy ani ustanovení § 286 ex. ř. o přednosti oněch nákladů při rozvrhu výtěžku za movitosti, dovedly případně soudy nižších stolic. Dovolací rekurs domáhající se toho, by útraty odhadu byly z rozvrhovaného nejvyššího podání za prodanou nemovitost přikázány v přednostním pořadí, není opodstatněn a bylo se o něm usnésti, jak se stalo.

Čís. 11892.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, č. 27 ř. zák. v doslovu zákona ze dne 12. července 1902, č. 147 ř. zák.).

Silné trnutí vozu elektrické dráhy za jízdy, následkem čehož cestující, stojící na zadní otevřené plošině motorového vozu, sklouzl na zem a byl nucen pustiti se obloukové tyče, které se držel, a upadl pod vlečňák, není příhodou v dopravě, nešlo-li o mimořádné zvláštní trnutí vozu.

(Rozh. ze dne 15. září 1932, Rv II 154/32.)

Za jízdy pouliční dráhou stál žalobce na zadní plošině motorového vozu asi 30—40 cm od stupátka poloobrácen ku stupátku a držel se levou rukou obloukové tyče. Když za jízdy vůz silně trhl, sklouzl žalobce na zem, při čemž se držel ještě chvíli obloukové tyče, ale pak byl nucen tyče se pustiti a upadl pod vlečňák, který mu přejel obě nohy. Žalobní nárok proti pouliční dráze na náhradu škody neuznal p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e důvodem po právu, máje za to, že nešlo o příhodu v dopravě. O d v o l a c í s o u d uznal žalobní nárok polovicí důvodem po právu a uvedl v otázce, o niž tu jde, v d ů v o d e h: Odvolací soud považuje trnutí vozu, o něž tu jde, za úchylku od normálního provozu a tudíž za mimořádnou příhodu v dopravě, jak ji má na mysli § 1 zák. ze dne 5. března 1869, č. 27 ř. zák. a zákon ze dne 12. července 1902, č. 147 ř. z., najmě, ano toto trnutí bylo tak silné, že žalobce sklouzl a vypadl z vlečňáku a jest považovati toto trnutí za mimořádnou příhodu v dopravě, poněvadž vůz, ve kterém jel, na zadní plošině, kde žalobce stál, byl otevřený.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Odvolací soud posoudil spornou věc s hlediska právního nesprávně, uznáv, že jde v souzeném případě o příhodu v dopravě. Odvolací soud spatřuje příhodu v dopravě v silném trnutí vozu elektrické dráhy za jízdy, následkem čehož žalobce sklouzl na zem a byl nucen pustiti se obloukové tyče, které se držel, a upadl pod vlečňák, který ho přejel. Avšak asi silné trnutí vozu elektrické dráhy, i když se běře za prokázáno, není takovou úchylkou od normálních poměrů provozních, s níž by cestující při jízdě elektrickou drahou nemohli počítati. Tím, že pouliční dráha nemá zvláště vyhrazenou trať, nýbrž že jezdí tam, kde též jezdí auta a jiné povozy, kde přecházejí chodci a kde se odehrává vůbec celá doprava, nastane často nutnost i prudkého zabrzdění a tím trnutí